

(המשך מעמוד 13)

בעיקבות ניתוחים או אירועים רפואיים דראסטיים. זוהי שטות מחוללת. זה לא שינה דבר מראיית את החיים. אני בכלל לא חושב על כך כיום. חזרתי לפעילות מלאה, אני כלייך עסוק. בכלל...

● **ובזמן ההחלמה, אחרי הניתוח?** לא חשבתי לרגע שלא אשוב לתפקד, לא, לא, לרגע לא. אבל כשהיה לי יותר זמן, כששכנתי, חשבתי.

● **על מה?** רק אז סיפרו לי את האמת על מצבי אמרו לי שחייתי כבר 50% שם" את מבינה מה זה? 50% שם: רק כיום אני מדבר על זה. אין לי דמיזון פורה, אז לא ניסיתי לתאר מה בדיוק אומר הביטוי הזה. אבל קיבלתי כזאת מכה: הייתי בהלם. העוז לספר לי על-ידי דק כשהייתי כבר על הרגליים. מין כזאת מכה: ● **בישראל עדיין נרתעים אישיו ציבור מלחשוף את מצבבריאותם, בפרט כשהוא בעייתי. מהי עמדתך לגבי זה?**

איש אינו מעוניין שהציבור יחטט בדברים האינטימיים שלו, ובריאות זה דבר אינטימי ביותר. אני, בנושא הזה, בעד התפיסה האמריקאית. אני זוכר ששהי' בארצות הברית כשהנשיא לינדון ג'ונסון היה חולה. לא אשכח איך נדהמתי אז מכך שפירסמו את תמונתו ופרטי-פרטים על מצב בריאותו. מהדרות החדשות נפתחו בעידכון מפורט על הנעשה כגופו. מצד שני, הציבור היה מוכן, ושום-דבר לא נראה מוזר.

קשה מאוד להגדיר את הגבול בין חיטוט לבין "זכות-הציבור-לדעת". כל נושא שיש לו נגיעה לתיפקוד יומיומי של איש-הציבור — שייך לחובת-הדיווח.

אני כבר עברתי את הכל: דיווחים על מצב בריאותי, השמצות שלא היתה להן כל אחיזה — אפילו נקודת-אחיזה: — במציאות, סיפורים, ניסיונות להציג את בריאותי כ... ● **כברמיני?**

אז בהקשר זה את יכולה להודיע לכל המי עוניינים שיש לי לב חרש, עם אותן השאיר פות, עם אותן האמכניציות, ועם כוחות מחודר שים.

● **בעניין "זכות-הציבור-לדע" או כמילים בוטות יותר — החיטוט התיקשורתי בחייהם של אנשי-ציבור, אני מרגישה שאתה סוחב עיבוד איזה מושקע כבד. מתי עברו, מבחינתך, את הגבול?**

זה נכון. יש מיקרה אחד שבו חשתי שהיתה מין התאכזרות נוראית. זה קרה בקשר לאסון, למה שקרה לנו, לבת שלי.

עכשיו היה יום השנה התשיעי לאסון. כאן נכנסו לתחום הכי אינטימי. פה ממש התפרצו לבריכה של כאבים. הכאב שלי היה כלייך חזק: הייתי שקוע כולי בתוך זה. היו דברים שנכתבו, תצלומים. הרגשתי אז שהחיי טוט היה כלייך...

● **כאב לך שסיקרו את זה בעיתרי נות?**

כלייך רציתי שינחו לי, כלייך רציתי שיעזבו את זה: צייתי שישאירו את העניין הזה אצלי בפנים, שלא ינסו לגעת, לחטט. כל חיטוט... זה כלייך כאב: ידעתי אז שאמצא ררכים, איך להוציא את זה החוצה, איך להצניח אותה. עשיתי משהו בשיתוף עם גל'צה"ל. שם עבדה. אני לא יכול לומר לך שזה עוזר, אבל ככל זאת — זיכרון כלשהו.

לשם — לתחום ההוא — אסור להיכנס. ● **גם כיום איזכור תיקשורתי של האסון גורם לך לאותה הרגשה?**

כיום זה קצת פחות. אם מפרסמים תמונה, או כותבים... במשך תשע שנים לא יכולתי להזכיר את השם שלה, לא יכולתי לבטא זאת בקול.

● **גם עכשיו אנחנו משוחחים על בתך המנוחה במשך כמה דקות, מבלי שתקרא לה בשמה.**

זו עוד מאור קשה לי. אני לא מסוגל. העולם הזה 2703

את הצעד הראשון הם כבר עשו בלייל הכרזה על איחוד הלייכוד, ערב הבחירות האחרונות. שרון-לוי-מודעי לא הבינו מה מתרחש.

באווירה של אופוריה כללית בגנייהת-ערוכה, נבחר יושב-ראש התנועה המאוחדת: יצחק שמיר, שנבחר באותה ההודמנות גם כמזכיר. הלייכוד לראשות-הממשלה. המוזכר ריות של שתי המפלגות ואחרו כמוזכירות אחת, בראשות משה ארנס.

אולם אריאל שרון לא נבחר באר-תו ערב, רישמית, ביושב-ראש המי-רכו המאוחד, כשם שדוד לוי לא נבחר אז כממלא-מקום היושב-ראש של התנועה החדשה.

היועץ המישפטי של הלייכוד, איתן הברמן, הכריז לאי-מכב שרק למוזכרות ולהנהלה (גופים שאיושו לפני שנים רבות, ושבהם יש רוב גדול לאנשי שמיר-ארנס) יש תוקף מישפטי מחייב. משמע: ל מ ר כ ז א י.

עד היום לא הלכו אנשי שמיר-ארנס למלחמה על כך. אבל לוויכוח על הסמכות לכנס את המרכז, ולקבוע את סדר-יומו, יש, איפוא, שורשים הרבה יותר מהותיים מכפי שנראה על פני השטח.

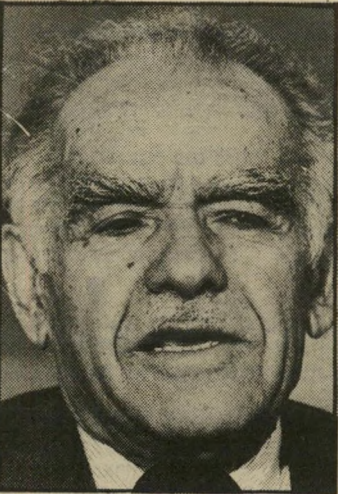
● התקפת-פתע

● **ביר להיחז כי כבר בישיבה הבאה של המרכז, או בישיבה שלאחריה, יישלף תקנון שיובא לאישור המרכז. התקנון הזה כבר בושל עליידי ניסיכי שמיר-ארנס, והוא כולל שינויים מרחיק-לכת לגבי צורת הרכבתם של מוסדות-הלייכוד בע-תיר.**

חלק מהתוכנית הגדולה היא שי-30%-35% ממרכז התנועה ישרויינו ל"סקטורים". בלומר: כדי להחליש את מישקלם היחסי של הסניפים, ישרויינו חלק ניכר מהמקומות במרכז בן לוותיקי המחותרות, לאנשי ביר-תיר, לסטודנטים וביוצא באלה. סקטורים מיוחסים, שהמשותף להם הוא שאנשי שמיר-ארנס נהנים בהם מרוב.

העתקת מוקד-יכוח בתנועה מהסניפים והמרכז למוזכירות (עד כדי ועדות-מינויים עקיפות, כפי שהיה בבחירות המוניציפליות), הכנסת סעיפים מתוחכמים לתקנון החדש — כל אלה ישנו את אופי הלייכוד. בהדרגה תהפוך תנועה עממית לתנועה עיליתנית. את הסימנים לכך אפשר לראות כבר כיום.

כך מתכנן

לחסל את

עליהם. הם שכחו את ועידת-חרות המפר צצת (מארס 1986) ואת צעקותיהם של חברי המרכז על שמיר, בדיון על הקמת ממשלת-האחדות. שמיר לא אהב את המועמדים האלה. עכשיו פועלים שמיר וניסיכו כדי להעביר את התנועה למסלול "מכור-בר" יותר, לנתק את מרכז-התנועה

כמו שלושה המוסקטירים בשעתו, מסתערת השלישיה העליונה — אריאל שרון, דוד לוי ויצחק מודעי — על יצחק שמיר ואנשיו. הם יודעים היכן שדה-הקרב — מרכז הלייכוד. הם יודעים מהו היעד — להפיל את "התוכנית המדינית" של שמיר, ותוך כדי כך לתערך את מנהיגותו. הם יודעים גם מהו הנשק שלהם — נציגי הסניפים המרכזיים. אולם מרוב התלהבות הם לא שמו לב לעוכרה קטנה: היריב מכין להם שדה-קרב אחר, במקום אחר, בנשק אחר.

בעוד שכל העיניים מורחקות לקר-רב על כינוס מרכז-הלייכוד, מבינים שמיר ואנשיו הפיכה-מלמעלה, שתי-שנה את יחסי-הכוחות בלייכוד להד-לוטין.

● מבלמה להתקפת-נגד

ב תוך מרכז-הלייכוד עסקו אנשי שמיר בקרב-בלמה. הם הצליחו לעצור את התקדמות שרון-לוי-מודעי. שמיר חזר לעמדת מנהיגות בלי-תרעומות. מתנגדיו כבר מחששים את מרי-לות נוסחת-הפשרה הגואלת. שמיר אינו נר-אה כמו שממה לספק להם אף את אלה. אבל מי שסבור כי שמיר ואנשיו יסתפקו כבלמה, טועה בהערכת האיש. שמיר יודע היטב שבחיים הפוליטיים לא רי-בבלמה כדי לשרוד ולהצליח. בעודו עוסק בבלימה, הוא מכין את התק-פת-הנגד.

שמיר מניח כיום שיהיה לו רוב במרכז המיפלגה בעניין תוכניתו המדינית — או, לחלופין, שכלל לא תיערך הצבעה עליה. אך בעודו עוסק בבלימה, הוא כבר מכין את התקפת-הנגד המכרעת. תהיה זאת תוכי-נית מפתיעה, שנועדה להכות את יריביו שוק על ירך. העניין המדיני יהיה קשור לזה רק בעקיפין.

המטרה האמיתית: לשנות לחלו-טין את כלליה-מישחק בלייכוד. לפרס את מרכז-התנועה שבו יש אחיזה לשרון-לוי-מודעי, ולהעביר את הת-נועה בולה מפסים עממיים ("פופר-ליסטיים") לפסים עיליתניים ("אלי-טיסטיים").

● בחירות מוקדמות

ב ימים האחרונים כבר טופטפו כמה רמוים על רצונם של אנשי-שמיר-ארנס

הפיכה מלמעלה

שמיר הוכיח שהוא מיומן בהפיכת ניצחון בעניין עקרונות-מדיני לניצחון אירגוני של מחנהו בתוך המיפלגה. בדיון במרכז-התנועה על הקמת ממשלת-האחדות באה ההפתעה בצורת רשימת-הי-שרים, ששלף שמיר ברגע המכריע ושהיתה על סהרת אנשי מחנהו בלבד. זה קרה בשעה שהכל היו עסוקים בוויכוח העקרוני על ממי-שלת-האחדות.

שליפת רשימת-השרים, שנשמר-רה בסוד כמזם עד הרגע האחרון, היר-תה צריכה לשמש אזהרה לשרון ול-לוי לגבי התייחסותם הפוליטי של שמיר וניסיכו.

אם לא יבינו שרון-לוי-מודעי את שיטות יריביהם, וייערכו בתאם לכך, הם עשויים למצוא את עצמם גם הפעם נכנסים לשטח השמדה שהוכן להם.

ברגע האחרון יישלף, במסתייע, התקנון החדש.

גידעון סער (סרביצנסקי) ■

מהשטח, מהסניפים, שבהם יש כוח רב לשרון וללוי.

מחנה שמיר-ארנס, בעל הגוון ה"אריסטור-קראסטי", אינו מעוניין בכוחות שיצמחו בצור-רה עצמאית בשטח. הם מעוניינים במנהיגות "אינסטנט" מוצננת. כמו רן פקר (הקונסול החדש בלוס-אנג'לס) וראשי-העיריות שהם תגליותיו של ארנס — גיורא לב (פתח-תקה), צבי בר (רמת-גן) ורמי רותן (חיפה, שלא נבחר).

● אין סמכות למרכז

ה קרב האמיתי הוא על התקנון. ב-מאז הצטרפות הלייברלים לחרות במיפלגה המאוחדת. אין ללייכוד תק-נון מחוייב, כפי שיש לכל מיפלגה מסודרת. זוהי פירצה הקוראת מדי-רדי-הטבע — למישפטיים.

להזרמות כזאת מחכים פוליטיקאים מי-שופשים, שהם גם מישפטים מקצועיים, כמו רוני מילוא, אהוד אולמרט ורן מרידור.

לשנות את שיטת-הבחירה של מועמדי המיר-פלה לכנסת. כיום הם נבחרים עליידי מרכז הלייכוד. ההצעה היא לעבור לשיטה של בחירות אזוריות, באמצעות "פריימריז" (בחירות ראשוניות) או "בחירות מוקדמות", שבהן כל חברי-התנועה באזורי בוחרים בני-ציגיהם לרשימת-המועמדים לכנסת).

רעיון זה, הנראה דמוקרטי לעילא ולעילא, כבר נרון במוזכרות הלייכוד. אין הוא אלא חלק מתוכנית הרבה יותר מקיפה ומחושבת-היטב לשינוי פני הלייכוד.

● סידום המרכז

ה מטרה היא סידום המרכז. שמיר, ארנס ואנשיהם פוחדים מפני ה-מרכז, ובצדק. המרכז מייצג ריעות קיצונית בהרבה משל נציגי הלייכוד בממשלה ובכנסת. שולטים בו אנשים מהסניפים, שהם ברובם מות קיצוניים, שקל להלהיב אותם בסיסי-שמיר ואנשיו מרגישים שהמרכז מכביד